

Els meus records de Queralt

Mn. Ramon Alsina

De la meva infantesa recordo la festa de Sant Marc: la missa i la xocolata, ja que essent en plena postguerra ben poca en podíem menjar..., i si alguna vegada en podíem aconseguir era de la marca *Brillant* que feia rec-rec a les dents.

Arribats a Queralt, el pare no ens deixava entrar al temple fins que havia desaparegut la suor i ens feia posar un jersei perquè no ens constipéssim.

El record, però, més entranyable són les tres avemaries resades al cambril amb el pare i les tres germanes¹.

El mot Queralt em fa recordar el somriure de la imatge i el silenci de l'obaga que tantes vegades havia trepitjat. Ara no puc, perquè ja sóc vell, gràcies a Déu.

Tant el nom com la imatge em fan sentir viu el xiscle de l'oreneta que des de la mà de la Mare crida "pau, pau i sempre pau".

Dels últims mesos de la meva mare (la Mercè del Pòlit o de cal Manega² en vaig aprendre la pregària que segurament he repetit més vegades en la meua vida, l'himne de la Coronació: *Verge santa, Verge pia, Verge de Queralt feu que...* I per aquí passava tot i tothom, i vés a saber quantes vegades al dia! Així ho vaig apren-

dre i així ho practico gairebé cada dia recordant-me de tanta gent com puc, sobretot d'aquells a qui potser no he sabut estimar ni servir prou bé. Deixeu-m'ho dir: tmbé hi passen les meves il·lusions, els meus errors i els meus pecats, A qui millor ho podria confiar? Ella m'eixampla la mirada, em purifica les intencions i em manté l'al·gria i el bon humor.

M'agradaria que el Centenari, quedés al cor de cada berguedà, més capacitat de diàleg, d'entesa i de generositat per col·laborar en les bones propostes d'acció, encara que no hagin sortit ni de mi ni del meu partit. Que entenguem que les campanes de Queralt no paren de cantar-nos, cada hora de cada dia, *PAU, PAU I SEMPRE PAU!*

Notes

1. La Josefina morí el juliol de 1944, als 14 anys, l'any en què jo vaig entrar al seminari, als 12 anys.
2. El pare era de cal Torregassa, rellotgeria a cal Tronca, família benestant, anada a menys, que vivia al Casals de les Flors, al carrer Pietat. La mare era de família pobre, de cal Manega, pujant a la plaça de Santa Magdalena, a l'esquerra, primera o segona porta. Arrels ben berguedanes.

Mn. Ramon Alsina Santandreu